

ბურჯანაძის შეცდომები ხალხს არ დაგიწყებია

გაზეთი “ახალი თაობა” – 26 მაისი, № 123, 2011.

ექსპერტი ლადო პაპავა მიიჩნევს, რომ ნინო ბურჯანაძეს და ოქრუაშვილ-კიწმარიშვილს რუსეთში სულ რომ არ ეგლოთ და იქ მხარდაჭერა რომ არ ჰქონოდათ, მათ ქართველი ხალხი მაინც არ გაყვებოდა. პაპავას თქმით, ბურჯანაძემ მის მიერ დაშვებული შეცდომებით პრაქტიკულად თავისი პოლიტიკური კარიერა დააკნინა.

– ბურჯანაძეს ჰქონდა ისტორიული შანსი 2007 წლის 7 ნოემბრის შემდეგომ. ის რომ მაშინ სააკაშვილის და მისი რეჟიმის კრიტიკით გამოსულიყო, გადამდგარიყო პარლამენტის თავმჯდომარის თანამდებობიდან და ოპოზიციაში წასულიყო, ის ოპოზიციის ლიდერი გახდებოდა. მაშინ პრეზიდენტობის კანდიდატი ლევან გაჩეჩილაძე კი არა, ბურჯანაძე იქნებოდა. გაჩეჩილაძეს რომ დასავლეთი მხარს არ დაუჭერდა, ეს ნათელი იყო. ბურჯანაძისთვის დასავლეთს შეეძლო მხარი დაეჭირა, – აცხადებს ლადო პაპავა და იმ მიზეზებს ხსნის, რატომ არ დაუჭერდა მხარს დასავლეთი გაჩეჩილაძეს. პაპავას თქმით, “გაჩეჩილაძე სერიოზული პიროვნებაა, მაგრამ ის პიროვნება არ არის, რომელზეც პოლიტიკა უნდა ააწყო. კაცი, რომელიც დაგინება-შეგინებაზე ლაპარაკობს და ქუჩური პოლიტიკით გამოირჩევა, უნდა იცოდეს, რომ ამ დროის პოლიტიკა გავლილია”.

პაპავა არ იზიარებს ოქრუაშვილის პოზიციას ირაკლი ალასანიასთან მიმართებაში, რომ ალასანია ერთადერთი უბიწო პოლიტიკოსი იყო ქართულ პოლიტიკაში და მას ისე დააკარგვინეს უბიწოება, რომ ალასანიამ ვერ გაიგო. ექსპერტის თქმით, ოქრუაშვილი ამორალური პიროვნებაა და უზრდელი. ხოლო ის, რომ ოქრუაშვილის განცხადებებით ქართველი ხალხს აბრეყებენ, ეს ქართველი ხალხის სისუსტის მაჩვენებელია.

როგორ აფასებს რევოლუციური ფრთის ნაბიჯებს ექსპერტი, რატომ აპატიებს ყველა შეცდომას ნონა გაფრიბდაშვილს და ვინ არის რუსეთის მესამე პროექტი? – ამ საკითხების ირგვლივ გთავაზობთ ინტერვიუს ექსპერტ ლადო პაპავასთან.

– ბატონო ლადო, რამდენად პერპექტიულია რევოლუციური ფლანგის წარმომადგენელთა ნაბიჯები, რომელიც სააკაშვილის რეჟიმის დასრულებასთან

დაკავშირებით ხორციელდება? რევოლუციის წინაპირობა არსებობს ამ დროისთვის ქვეყანაში?

– ნამდვილად ახალს არ ვიტყვი, ყველამ იცის, რომ რევოლუციები დაგეგმვით არ ხდება, მით უფრო წინასწარ გაცხადებით არ ხდება. რევოლუცია რომ მოხდეს, პირველ რიგში, ქვეყანაში უნდა ჩამოყალიბდეს რევოლუციური სიტუაცია. სიტუაცია, როდესაც ხალხს აქვს იმის მოთხოვნა, რომ გამოხატოს პროტესტი და თან გამოხატოს არა უბრალოდ პროტესტი, არამედ ეს პროტესტი დაგვირგვინდეს სერიოზული ცვლილებებით. დღეს რეალურად რა სუტუაციაა: საქართველოში, რა თქმა უნდა, ჩვენი მოსახლეობის დიდ უმრავლესობას აქვს პროტესტის გრძნობა. მაგრამ რევოლუციური სიტუაცია მაინც არ არის ჩამოყალიბებული. რევოლუციური სიტუაცია იყო 2007 წელს. შედარებით სუსტი ტალღა რევოლუციური სიტუაციის იყო 2009 წელს. მაგრამ ის, რაც მოხდა 2007 და 2009 წელს, ამან ხალხს იმედები გაუცრუა. ხალხმა დაინახა, რომ მარტო ის, რომ დიდი ოდენობით გამოვიდეს ქუჩაში, ეს საკმარისი არ არის იმისათვის, რომ რევოლუცია მოხდეს. იმავედროულად ხალხმა დაინახა, რომ ის პოლიტიკური ლიდერები, რომლებიც სათავეში ჩაუდგა ჩვენი მოსახლეობის ნაწილს, რომელიც ქუჩაში გამოვიდა, არ აღმოჩნდა ის ლიდერები, რომლებსაც შეეძლოთ რევოლუცია მოეხდინათ. იგივე ლევან გაჩეჩილაძეზე გავრცელდა ასეთი ჭორი, რომ მან ფული აიღო. უკვე მნიშვნელობა ამას აქვს, მან მართლა აიღო ფული თუ არა. მისი პოლიტიკური ფიგურა უკვე დაკნინებულია. იმიტომ, რომ თუ მან ფული აიღო, ხომ კატასტროფაა. თუ არა და გამოდის, რომ არც უნარი არ ჰქონია რევოლუცია მოეხდინა, იმიტომ, რომ ამდენი ხალხი უჭერდა მხარს, ამდენი ხალხის გამოვიდა ქუჩაში. ლევან გაჩეჩილაძემ თქვა ჩემთვის ძალიან მისაღები განმარტება: ერთი ადამიანის სიცოცხლედ არ ღირს არანაირი გამარჯვება პოლიტიკაში, ამიტომ მე ხალხს ვერ გავწირავდი და სიკვდილზე ვერ გავიშვებდიო. ეს არის ჩვეულებრივი ნორმალური მოქალაქის პოზიცია. მაგრამ ეს არ არის რევოლუციონერის პოზიცია. მეც ვთვლი ზუსტად ასევე, როგორც ლევან გაჩეჩილაძემ ბრძანა, რომ ერთი ადამიანის სიცოცხლედ არ უნდა იქნეს შეწირული. მაგრამ ამ იდეოლოგიით შენ უკვე აღარ ხარ პოლიტიკოსი და არა ხარ რევოლუციონერი. როცა ამას ვიძახი, ნამდვილად ვადიარებ, რომ მე არა ვარ რევოლუციონერი და არც არავის არ მოვუწოდებ, რომ სადღაც გამოძევეს. მაგრამ შენ თუ იცი, რომ ვერ დათმობ ვერცერთი ადამიანის სიცოცხლეს და იმავე დროს ითხოვ, რომ ხალხი გამოგყვეს, საქმე არ გამოვა. 2003 წელს სააკაშვილს ხალხი გადადებული ჰყავდა. გაიხსენეთ

ბოლნისის ინციდენტი, ან გაიხსენეთ ბათუმში თავ-ყბა რომ დაუსიეს მიშას რამდენიმე მხარდამჭერს. ისინი პრაქტიკულად ხომ განწირულები იყვნენ. გაჩეხილაძემ ეს ვერ მოახერხა. ამის მერე, მან ფული აიღო თუ არა, იმისთვის რომ ხალხს მისი ნაკლებად სჯეროდეს, უკვე მნიშვნელობა არ აქვს. ის გასვრილია ფულში თუ არა, ყოველ შემთხვევაში, როდესაც უკვე პოლიტიკურად სუსტი ფიგურა ხარ, ხალხი მით უფრო არ გამოგყვება. შემდეგი მოვლენა კიდევ რა არის იცით? – ლიდერები ვინც აქციაზე გამოჩნდნენ, აქვთ კი მათ ხალში ნდობა? ჩაუხედიათ “პოლიტიკურ სარკეში”?! რომ მათ თავისი თავი შეაფასონ?

– ამ შემთხვევაში ნინო ბურჯანაძეს გულისხმობთ?

– აბსოლუტურად ყველას ვგულისხმობ. აი, ბატონი ეროსი კიწმარიშვილი იდახის, 2003 წელს რევოლუცია მე მოვაწყვეო და ამით ამაცობს. მერე, კარგი რა გააკეთა, რა საამაყო ეს არის. თანაც თვითონვე აღიარებს, რომ ის რევოლუცია რომ მოაწყვო, მერე მისი მოწინააღმდეგე აღმოჩნდა იმიტომ, რომ შედეგები ის არ აღმოჩნდა, რასაც ელოდა. ახლა კიდევ უნდა, რომ რევოლუცია მოაწყვოს. კიდევ რომ ის შედეგები არ აღმოჩნდეს! ახლა რა ვქნათ, კიწმარიშვილის ჭკუით ვიაროთ?!

– რაც შეეხება ირაკლი ოქრუაშვილს და მის განცხადებებს, მართლაც მხდელი პოლიტიკოსოს განცხადებები და ნაბიჯები იყო ის, რაც ბოლო დღეებში ვიხილეთ?

– რაც შეეხება ოქრუაშვილს, ის გამოიჩეოდა ბაქიაობით. მე ვიზიარებ, თუ არ ვცდები გია ხუხაშვილმა თქვა, რომ ეს არის მითი შექმნილი ჯერ კიდევ ოქრუაშვილის მინისტრობის დროს, რომ ის არის ძლიერი პიროვნება.

– ვინ შექმნა ოქრუაშვილის ძლიერების მითი?

– ეს მითი სააკაშვილმა შექმნა. ამ მითის განვრცობა მოხდა მერე, როცა ოქრუაშვილი ოპოზიციაში გადავიდა. ოქრუაშვილის სიმაგრე ჩვენ ყველამ დავინახეთ, ციხეში რომ მოხვდა მაშინ და თუნდაც ახლა. ახლაც გამოუვიდა ბაქიაობა, როგორც მაშინ ბაქიაობდა რომ ამბობდა, ახალ წელს ცხინვალში შევხვდებით. ახლაც ხომ ბაქიაობა გამოუვიდა, 25 მაისს თბილისში ჩამოვალ და “მრისხანების დღე” უნდა მოვუწყვოთ ამ ხელისუფლებასო. ასეთ კაცს რატომ უნდა გაყვეს ხალხი?! რაც შეეხება თავად “ქართული პარტიის” თავმჯდომარე სოზარ სუბარს, მე მგონი ის დიდ გაუგებრობაშია მოხვედრილი და რამდენადაც კარგი სახალხო დამცველი იყო, იმდენად სუსტი პოლიტიკოსია. პოლიტიკური ადლო მას საერთოდ არ გააჩნია და ეს უნდა ვაღიაროთ. მან სახალხო დამცველობისას მოპოვებული ქულები პრაქტიკულად უაზროდ გაფლანგა.

– სწორი გადაწყვეტილება იყო, როცა ქართულმა პარტიამ 25 მაისისთვის დაანონსებული აქცია ავლაბრის მოედანთან მოხსნა?

– არა. ჯერ არ უნდა ეთქვა ოქრუაშვილს ასე მკაფიოდ, რომ თბილისში ჩამოვალ და მერე თქვა ორ დღეში, გადამაფიქრებინესო. რა საბავშვო ბაღია? ანუ ოქრუაშვილმა პრაქტიკულად ამ განცხადებით თავის თავს, როგორც პოლიტიკოსს, სერიოზული წერტილი დაუსვა, ანუ ოქრუაშვილი პოლიტიკურ თვითმკვლელობაზე წავიდა. შემდეგ კიდევ ერთი: ოქრუაშვილი რა პოპულარული იყო, როცა მინისტრი იყო? ხალხის სიყვარული ჰქონდა? თუ ის ის პიროვნება იყო, რომლისთვისაც ის რეპრესიები და ის ბოროტება, რითაც გამორჩეული იყო “ვარდების რევოლუციით” მოსული ხელისუფლება, ასოცირებული იყო ისეთ სახეებთან, როგორც არის ოქრუაშვილი. მაგრამ რა გააკეთა? პრაქტიკულად ადგა და ერთხელ გადაადგო ხალხი 2007 წელს, მეორეთ გადაადგო ხალხი 2011 წელს. გადადგება ჰქვია იმას, რაც 2007 წელს გააკეთა – ოღონდაც თავი გადაერჩინა, ტიროდა ტელეეკრანთან რომ იჯდა, ოღონდაც ციხიდან გამოსულიყო. ახლა ისევ გადაადგო ხალხი ისე, რომ ცრუ ილუზია შეუქმნა სახალხო კრების მხარდამჭერებს, რომ გამოჩნდებოდა და მერე თქვა, ნურას კაცრავადო. აქედან რა დასკვნა უნდა გავაკეთოთ...

– ქართული პარტიის ნაბიჯებია, მაგრამ ამ ეტაპზე პროცესის წარმმართველი მაინც სახალხი კრება და ნინო ბურჯანაძეა.

– რაც შეეხება ნინო ბურჯანაძეს, მას ძალიან დიდი გამოცდილება აქვს. მეტყველების თვალსაზრისით ერთ-ერთი ყველაზე გამორჩეულია. გულხდილად მინდა გითხრა, რომ ჩვენ დღეს გვყავს კარგი ორატორული ნიჭით დაჯილდოებული სამი პოლიტიკოსი. ახლა მათ ანბანის მიხედვით ჩამოვთვლი, რომ საწყენი არ ჰქონდეთ – ბურჯანაძე, ნათელაშვილი, სააკაშვილი. ესენი არიან გამორჩეული ორატორები. ძალიან კარგი არტიკულაციის უნარით. მაგრამ ბურჯანაძე არის კი ის პოლიტიკოსი, რომელსაც ხალხი უნდა გაყვეს?! ჩავიხედოთ რა “პოლიტიკურ სარკეში”. ადამიანი, რომელიც პოლიტიკაში დარჩენას აპირებდა, ადგა და 1 ლარიან წყნეთის აგარაკს დახარბდა. რა გგონიათ, ხალხს ეს არ ახსოვს? ან ის არ ახსოვს, იძულებით გადაადგილებულ პირებს, რომლებიც აჭარიდან გამოსახალეს, მოლაღატეები რომ უწოდა? თუ ხალხს ის არ ახსოვს, 2007 წლის ნოემბრის შემდეგ ტრიბუნაზე რომ იდგა და გამწარებით რომ იცავდა სააკაშვილს და მის რეჟიმს. შემდეგ, როგორც პრეზიდენტის მოვალეობის შემსრულებელმა, პრაქტიკულად სააკაშვილს პრეზიდენტობა “გაუპრავა”. ეს ხომ ხალხს არ დავიწყებია. ამიტომ ვფიქრობ,

ბურჯანაძემ ამჯერად კიდევ ბევრი მხარდამჭერის შეგროვება შეძლო. ძალიან დიდ პატივს ვცემ თემურ შაშიაშვილს ჩვენი ნაცნობობის პირველი დღიდან, მაგრამ შაშიაშვილი არ არის ის პოლიტიკოსი, რომელსაც ხალხი გაყვება. შეიძლება ეს ჩემთვის სამწუხაროც არის, მაგრამ ეს ფაქტია. ახლა რაც შეეხება სახალხო კრებაში მყოფ ცნობად სახეებს: ნონა გაფრინდაშვილმა როგორი შეცდომაც არ უნდა დაუშვას, ჩემთვის ის ყოველთვის ნონა გაფრინდაშვილად დარჩება, რომელიც არა უბრალოდ მოჭადრაკეა. მან თავის დროზე დიდი წვლილი შეიტანა ქართველებში ქართველობა რომ გაღვიძებულიყო, როდესაც პატარა გოგონამ ჭადრაკში მსოფლიო ჩემპიონობა მოიპოვა. ახლა მწვავედ დგას გენდერის პრობლემა, მაგრამ ჩვენ მაშინ როცა კომუნიზმი მძვინვარებდა, გვყავდა მსოფლიო ჩემპიონი ქალი ჭადრაკში. გაფრინდაშვილმა პრაქტიკულად კარი ხაუხსნა სხვა ქართველ ქალ მოჭადრაკეებს. ამიტომ, როგორი შეცდომაც არ უნდა დაუშვას ნონა გაფრინდაშვილმა, მე მზად ვერ ყველაფერზე თვალი დავსუჭო და ალბათ ძალიან ბევრია ჩემსავით საქართველოში, იმდენად ძვირფასი და საყვარელი ადამიანია ნონა გაფრინდაშვილი.

– ნონა გაფრინდაშვილის შეცდომაში რას გულისხმობთ, რუსეთის უფრო სწორედ, ლავროვის უწყების მისამართით გამოთქმულ მადლობას?

– ნებისმიერ შეცდომას. მაგრამ ერთი რამ არის: არ არის ქალბატონი ნონა ის პიროვნება, რომელსაც პოლიტიკოსის გამოცდილება აქვს. სახალხო კრებაში არიან ძალიან ბევრი პატივსაცემი პიროვნება, მაგრამ ისინი პოლიტიკოსები არ არიან. ამათ ჰქონდათ იმის განცდა, რომ ხალხს დაუძახებდნენ და ხალხი მოვიდოდა. მაგრამ არცერთი არ დაფიქრებულა, რატომ უნდა მისუღიყო ხალხი მათთან.

– ანუ რევოლუციონერი ლიდერების პრობლემაა და არა ის, რომ ხელისუფლება აცხადებს, ხალხი ოპოზიციას არ მიყვებაო.

– აქ არის ორი რამ. პირველი: ხალხში პროტესტი არის, მაგრამ ახლა არ არის რევოლუციური სიტუაცია, ანუ ვითარება არ არის მომწიფებული, რომ ხალხი ქუჩაში გამოვიდეს; და მეორე, ის ლიდერები არ არიან, ვის დაძახილზეც ხალხი უნდა გავიდეს. გაჩეჩილაძის დაძახილზე ხალხი გადიოდა და ყველა ეს გასვლა სრული ფიასკოთი დასრულდა. ოქრუაშვილი რაც არის, გითხარით. ბურჯანაძემ რაც არ უნდა ლამაზად ილაპარაკოს, ის არ არის ის პოლიტიკოსი, რომელსაც დღეს ხალხის ნდობა აქვს. სახალხო კრება პრაქტიკულად დაყვანილი იქნა ერთ პარტიაზე.

– ბურჯანაძემ ხალხის ნდობა მაშინ დაკარგა, როცა სააკაშვილს გაყალბებული არჩევნები “გაუპრაგა”?

– ბურჯანაძემ ნდობა დაკარგა 2007 წლის ნოემბერში და საბოლოოდ დაუსვა წერტილი თავის პოლიტიკურ კარიერას, როცა წყნეთის აგარაკი ერთ ლარად აიღო.

– კი მაგრამ, ბატონო ლადო, ერთ ლარად და ფაქტიურად უფასოდ ქონება არაერთმა ჩინოვნიკმა ჩაიგდო ხელში.

– კი, მაგრამ ისინი პოლიტიკაში არ მოდიან. აი ამას ჰქვია სწორედ ის, რასაც სააკაშვილი დეპუტატ ჩახვადეს რომ ეკითხებოდა: კორუფცია სად არისო. აი კორუფცია სად არის – ერთ ლარად აგარაკის მიცემა. ზოგს მიწები აქვს მიცემული, ზოგს აგარაკი, აი ეს არის კორუფცია, თანაც ლეგალური კორუფცია. ბურჯანაძე თუ აპირებდა აქტიურ პოლიტიკაში ყოფნას და ის არც ისე გაჭირვებული ოჯახიდანაა, მას ერთ ლარიანი აგარაკი ნამდვილად არ უნდა აეღო. ამას ემატება ე.წ. რუსეთის ფაქტორი. ბურჯანაძე რომ მოსკოვში აქტიურად დადის, ეს ყველამ ვიცით. მის მიმართ რუსეთის ხელმძღვანელობას გარკვეული სიმპათიებიც აქვთ. იმავდროულად ჩვენ ვიცით ეროსი კიწმარიშვილის ელჩობა რუსეთში და ვხედავთ, რომ არც ქართული პარტიაა შორს რუსეთისგან. კითხვას დაეუსვამ ჩვენს მკითხველს: თუ სახალხო კრებაც მოსკოვის პროექტია და თუ ქართული პარტიაც რუსული პროექტია, ამ ორმა პოლიტიკურმა მოძრაობამ ერთმანეთს ხომ ხელი შეუშალა. იმის ნაცვლად რომ გაძლიერებულიყვნენ, ერთმანეთს ლანძღავდნენ და ძირავდნენ, ხოლოდ ამ აქციებზე პრაქტიკულად გამოიკვეთა სწორედ ეს. რა გამოვიდა: მოსკოვის ორმა პროექტმა გააძლიერა სააკაშვილი. გამოდის, თურმე არსებულა მესამე პროექტიც. ეს ორი ურთიერთდაპირისპირებული პროექტი იმისთვის შეიქმნა, რომ ერთმანეთისთვის ხელი შეეშალათ. თუ ვაღიარებთ, რომ ქართული პარტიაც და სახალხო კრებაც, ორივე მოსკოვის პროექტი იყო, მაშინ ჩვენ უნდა ვაღიაროთ, რომ მესამეც მოსკოვის პროექტია და ის არის მთავარი პროექტი. საჭირო იყო საქართველოში ორი ე.წ. რევოლუციური პოლუსის შექმნა – ერთი, სადაც იქნებოდა ბურჯანაძე, მეორე – სადაც იქნებოდნენ ოქრუაშვილი-გაჩეჩილაძე. იქნებოდა მათ შორის მწვავე დაპირისპირება. შემდეგ იქნებოდა ერთის მიერ აქციის დაწყება, მეორის მიერ აქციის დაანონსება, მერე გვერდზე გადგომა. გაიხსენეთ სუბარის განცხადება, რომელიც სუბარმა კიწმარიშვილთან ერთად გააკეთა, რომ ვერაფრით ვერ შეთანხმდნენ ბოლო ეტაპზე, რა უნდა გაეკეთებინათ. ამიტომ “მრისხანების” დღეზე უარი თქვეს. ამით ამ ძალებმა

პრაქტიკულად ერთმანეთი ჩაძირეს. ეს ჩაძირვა კი სააკაშვილის რეჟიმის გაძლიერებას უწყობს ხელს. კიდევ ერთი რამ: ის განცხადება, რომელიც გააკეთა რუსეთის საგარეო საქმეთა სამინისტრომ, რომლითაც ღიად დაუჭირა მხარი ბურჯანაძეს და ქუჩაში გამოსულ მის მხარდამჭერებს, ესაც ხომ პრაქტიკულად იმას ნიშნავდა, ეს ძალა ჩემიაო. რა გამოვიდა? მისმა ამ ორმა ძალამ ერთმანეთი ჩაძირა, რისთვის? საქართველოს უკეთესი დღისთვის? რა თქმა უნდა, არა, იმიტომ, რომ ამ ჩაძირვით ისევ სააკაშვილმა გაიმარჯვა. ამიტომ თუ ჩვენ ვაღიარებთ იმას, რომ ბურჯანაძის პროექტიც და ოქრუაშვილ-გაჩეჩილაძის პროექტიც არის რუსული პროექტი, მაშინ ჩვენ ლოგიკურად უნდა ვაღიაროთ მესამე პროექტის არსებობაც, რომელიც არის უკვე სააკაშვილის პროექტი და თურმე ეს ყოფილა რუსეთის მთავარი პროექტი და რომელიც მისთვის ყოველთვის მთავარი იყო. გავიხსენოთ 2003 წლის რევოლუცია. ვინ შეხვდა შევარდნაძეს, როცა მან მიიღო გადაწყვეტილება და გადადგა. ჩამოსული იყო იგორ ივანოვი. გავიხსენოთ 2004 წლის აჭარის რევოლუცია. ვინ წაიყვანა აჭარიდან ასლან აბაშიძე – ისევ იგორ ივანოვმა. ეს ფსევდორევოლუციაც პრორუსულმა პარტიებმა ააგორეს, ერთმანეთი ჩაძირეს და სააკაშვილს გაუხსნეს გზა, რომ არც პოლიტიკურ “რვიანს” დაელაპარაკოს საარჩევნო ცვლილებებზე და პრემიერის პოსტისკენ სააკაშვილი მარშით წავიდეს.

– თქვენ ფიქრობთ, რომ უპრობლემოდ დაიკავებს სააკაშვილი პრემიერის პოსტს?

– უკრაინის ტელევიზიისთვის მიცემულ ინტერვიუში სააკაშვილმა პრაქტიკულად დაადასტურა ეს. ჟურნალისტების შეფასებები კი ამ კუთხით იყო, თითქოს არ უნდოდა მას პრემიერობა. სააკაშვილმა ბრძანა, ის მოდელი, რაც კონსტიტუციას დღეს აქვს, მას აძლევს საშუალებას, რომ ჰქონდეს პოლიტიკური მომავალი, ხოლო პოლიტიკური მომავალი საჭიროა იმისთვის, რეფორმები, რომლებიც არის ძალიან ბევრ შემთხვევაში ქვეყნის, როგორც ასეთის ნგრევა, მან მიიყვანოს ბოლომდე. ამ რეფორმების განხორციელებას თუ 2013 წლამდე ვერ მიაღწევს, მერე გამოიყენებს კონსტიტუციურ შესაძლებლობას გახდეს ისევ პირველი პირი, ოღონდ პრემიერის სავარძელში.

შორენა კოწოწაშვილი